

שיחת השבוע

חב"ד
צעורי
אגודת
חב"ד
כל העם לכל אחד

785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

הן עם כלביא יקום

עם ישראל קם למלחמה בכוחות הרוע, ומאז הוא מכה בהם ומנחית עליהם מהלומות כואבות, בחתירה להכנעתם המוחלטת

הנחישות ניצחה. המערכת נכנעה מול עוצמת האמונה

פרשת השבוע מקבלת משמעות עוצמתית במיוחד בימים האלה. הנבואה המופלאה של בלעם, שרצה לקלל ונאלץ לברך, היא בעצם תמצית כל מה שקורה לנו מאז שמחת תורה. אויבינו ביקשו להכות בנו, להפחיד אותנו ולרפות את ידינו, והתוצאה הייתה התחזקות אדירה, גילויי גבורה מפעיימים, ועוצמות של אמונה בעם ישראל ובאחיותו בארץ ישראל.

ראינו כמו עינינו את התגשמות הפסוק "הן עם כלביא יקום ויכארי תנשא". עם ישראל קם והתייצב למלחמה בכוחות הרוע והרשע, ומאז הוא מכה בהם ומנחית עליהם מהלומות קשות וכואבות, בחתירה להכנעתם ולהשמדתם המוחלטת.

זה הזמן לאמונה

למרבה הצער, המאבק הקשה יותר עכשיו הוא עם מרפי הידיים מתוכנו. חיילים שיוצאים להפוגות מזירות הלחימה בעזה ונחשפים לשיח ברבים מכלי התקשורת המרכזיים, עומדים נדהמים לנוכח הפער בין המציאות ובין האווירה שהערוצים האלה משרים.

בעוד בשטח רואים את ההצלחות וההישגים, שאמנם נקנים במחיר יקר וכואב, אבל הם ברורים וחד-משמעיים, התקשורת מפמפמת רוח של דכדוך וכישלון. במקום להרים את המורל של עם שבניו שרויים בלחימה, במקום לטעת תקווה ואמונה – הם מסבירים כל הזמן למה אי אפשר, ולמה אנחנו מדשדשים, ומדוע אין לנו ברירה אלא להיכנע ולקבל את תכתיבי האויב.

העובדה שהם מתגלים שוב ושוב בקוצר ראייתם, כאשר תחזיותיהם המפחידות מתנפצות שוב ושוב אל מול ההצלחות המופלאות של חיילינו, הזוכים לברכת שמיים במלחמתם – אינה גורמת להם ולו לרגע לעצור ולחשב מסלול מחדש. הם פשוט אינם יכולים לצאת מהקיבעון של התבוסתנות ונמיכות הרוח, ותמיד יחפשו איך להשחיר ואיך להלך אימים.

קשה במיוחד לראות בעלי עבר ביטחוני המובילים את הנהיגה ואת רוח הנכאים. ופתאום אתה מבין מדוע שמענו בעבר שוב ושוב 'גורמים ביטחוניים' המסבירים ש'אי אפשר לנצח את הטרור', ושהדרך היחידה היא התקפלות, נסיגה וכניעה, שנעטפות במילים יפות כמו 'תהליך מדיני'. בה בשעה שהמציאות הוכיחה את ההפך – 'התהליך המדיני' הביא עלינו פרץ של שפיכות דמים, ואילו לחימה עקשנית בטרור, כמו מבצע 'חומת מגן', החזירה את השקט ואת הביטחון.

ניצחון קטן גדול

ביטוי קטן אבל חשוב להתעוררות הרוח היהודית היה במאבקה של משפחת יודקין מכפר חב"ד, לציין את ראשי התיבות הי"ד על מצבת בנם, סרן ישראל הי"ד, שנפל בקרב ברצועת עזה. משרד הביטחון התנגד, כי מה פתאום לדבר על 'השם' ועל 'ייקום דמו'. כמה עצוב שצריך היה להיאבק על ערכי יסוד שהיו ברורים ליהודים לאורך אלפי שנים, ובהם, שכאשר יהודי נהרג בשל היותו יהודי – כותבים עליו 'ה' ייקום דמו'.

אבל הנחישות ותוקף האמונה של משפחת יודקין ניצחו את המערכת, וביום שישי האחרון עלה שר הביטחון בכבודו ובעצמו עם המשפחה אל חלקת הקבר, והצהיר שדרישת המשפחה הייתה מוצדקת מאין כמותה, וכי מעתה תינתן לכל משפחת חלל שנפל בקרב האפשרות לציין הי"ד ליד שמו של הנפל. בסוף הרוח היהודית תנצח!

יש חדש

לומדים על המקדש

לקראת ימי בין המצרים הגנו מזכירים לציבור את קריאת הרבי מליובאוויטש להוסיף בימים האלה בתורה ובנתינת צדקה, ובמיוחד בלימוד ענייני המקדש – בתורה שבכתב (פרשיות תרומה, ויקהל-פקודי; יחזקאל פרק מ"ג), בתורה שבעל-פה (מסכת מידות) ובהלכה (הלכות בית הבחירה לרמב"ם). עלידי לימוד זה נזכה שיתקיימו דברי המדרש: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה, שיתעסקו לקרות בה, אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

הגבהה חרף המגבלה

סרן (במיל') זיו שילון, קצין בגבעתי שאיבד את ידו בפיצוץ מטען בגבול רצועת עזה במבצע עופרת יצוקה, לפני 12 שנה, הכניס ספר תורה לבית חב"ד סביון, והצליח להגביה את הספר, על אף המגבלה. "עם ישראל צריך לדעת שנצא מהמלחמה מחוזקים ומאוחדים יותר", אמר בהתרגשות. שליח חב"ד ביישוב, הרב שמואל ביסטריצקי, אמר: "זיו זוכה לחבר מגזרים מגוונים כבר שנים רבות, והפעם זה קורה עם ספר התורה שמאחד את העם היהודי אלפי שנים".

נשיא ארגנטינה באירוע

בעצרת ענק לציון יום ההילולא השלושים של הרבי מליובאוויטש השתתף אורח מפתיע – הנשיא חאבייר מיליי. הוא נכנס ליציע האולם בחשאי, בלי ידיעת הנוכחים. חאבייר גם ביקר כמה פעמים בציונו של הרבי.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
19:04	19:26	19:17	19:24	19:20	20:05
20:24	20:27	20:28	20:25	20:19	21:10

פרקי אבות: פרק ו

שבת ישראל,
קרם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

"עם לבדד ישכון" – זו ברכה

אנו שרויים בתקופה המוגדרת 'עקבתא דמשיחא', שעניינה (כדברי רש"י סוטה מטב.) "סוף הגלות לפני ביאת משיח", שדווקא בה החושך הרוחני גובר.

סיבת הגלות היא, כנוסח התפילה, "מפני חטאינו גלינו מארצנו". אילולא זה, לא היו ממלכות בבל ורומי יכולות לפגוע בעם ישראל, על אף היותן מעצמות אדירות, מפני שאין לגוי שום שליטה חס ושלום על עם ישראל.

שום זאב לא יפגע

בכך טמונה הוראה גם לימינו. אנחנו משולים לכבשה אחת בין שבעים זאבים (מדרש תנחומא), ועלול להתגנב ללבבות החשש – איך אפשר ללכת לישון ולהמשיך בחיי השגרה בשעה שמוקפים בשבעים זאבים?

התשובה לכך ניתנה בפרשתנו. בלעם כבר ניבא על עם ישראל שהוא "עם לְבָדָד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (במדבר כג,ט). משמעות הדברים היא שבני ישראל מובדלים מכל אומות העולם, ושהם למעלה מחוקי הטבע ומהנהגות הטבע, וממילא איש אינו יכול לנגוע לרעה חס ושלום אפילו לא באיש אחד מבני ישראל.

בדרכי האבות והאימהות

עם זה, בני ישראל מצידם חייבים לפעול כפי המרומז בתחילת הפסוק: "כִּי מֵרָאשׁ צָרִים אֲרָאָנוּ וּמִגְבָּעוֹת אֲשׁוּרָנוּ". במדרש מוסבר שהכוונה לאבות ולאמהות, ואלה משתקפים – "אראנו" – בהתנהגותם של ילדיהם, בני ישראל, שהיא באופן של "לבדד ישכון" – הם ייחודיים בדבקותם בדתם, "דתייהם שונות מכל עם".

או אז זוכים להגנה ושלווה, כפי שנאמר וַיִּשְׁכֶּן יִשְׂרָאֵל בְּטֶחַח בְּדָד (דברים לג,כח); "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ" (שם לב,יב). כאשר היהודים דבקים בייחודיותם, הם שוכנים 'בטח', בלי שום פחד. אין אלה דברי 'הרגעה' בעלמא, אלא זו האמת לאמיתה –

בכוח ההליכה בדרך האבות והאימהות זוכים אף למימוש ההבטחה שניתנה לאברהם, שהיה יחיד באמונתו, "אֶחָד הָיָה אֲבִרָהֶם", ובכל זאת "וַיֵּיָרֶשׁ אֶת הָאָרֶץ" (יחזקאל לד,כד). המסר הזה צריך להגיע לאזניו של כל יהודי ויהודי, וגם לילדים, על-פי הנאמר "מִפִּי עוֹלָלִים וְיָנֻקִּים יִסְדָּתָ עֹז לְמַעַן צוֹרְרֶיךָ לְהִשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם" (תהילים ח,ג).

להשמיע ולהשפיע

דברי עידוד כאלה, המושמעים מתוך אמונה בנכונותם, השפעתם מובטחת, שכן "דברים היצאים מן הלב נכנסים אל הלב". ובוודאי יחזקו את הביטחון בקב"ה אצל כל אחד ואחת מבני ישראל ש"הנה לא יגנום ולא יישן שומר יִשְׂרָאֵל".

חיזוק בני ישראל בביטחון בה', ובמיוחד כשהוא בא עם מצווה נוספת, כמתן צדקה, מאחד את כל בני ישראל, כפי שאנו מבקשים בברכת 'שים שלום', "בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ" – ומדוע? מפני ש"בְּרַכְנוּ בְּרַכְנוּ" ונוזה לטוב הנראה והנגלה, ולהחשת הגאולה האמיתית והשלמה עליידי משיח צדקנו.

(תורת מנחם, כרך עז, עמ' 69)

אמרת השבוע

דלים של דמעות

התושבים היהודים בעיר זכרז' שבאוקראינה סבלו מאוד מפגיעתו הרעה של מלשין, שגרם צרות צרורות לרבים וטובים. התושבים באו שוב ושוב אל הצדיק רבי זאב מזכרז', וביקשו ממנו לפעול בדרכים הידועות לו כנגד אותו מלשין.

בכל פעם דחה אותם הצדיק ולא נענה להפצרות. כאשר הגיעו מים עד נפש, נכנסו אל הצדיק נכבדי העיר ותבעו ממנו שיעשה משהו כדי להסיר מעליהם את הצרה הזאת. הפעם לא היה הצדיק יכול להתחמק והשיב להם:

"מה אתם רוצים ממני? הלא הזלתי דמעות שיכולות למלא דליים, כדי שלא אראה שום דבר רע ביהודי, ועכשיו אתם רוצים שאראה רע ביהודי ואקלקל כל מה שעמלתי בימי חיי?!"

מן המעיין

עבד וכן

"מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל" (במדבר כד,ה). "יעקב" – היינו בחינת עבד, "יעקב עבדי", עבודת ה' מתוך יראה. "ישראל" – בחינת בן, "בני בכורי ישראל", עבודה מתוך אהבה, הבאה מהכרה בגדולת ה'. "מה טובו אוהליך יעקב" – עבודת העבד היא מצד המקיף, מורא ופחד, כמו אוהל, שהוא כיסוי מבחוץ; ואילו "משכנותיך ישראל" – עבודת הבן היא מצד הפנימיות, אהבה, כמשכן שהוא תוכיות האוהל, הפנימיות.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

קליפה של גסות

"וירום מאגג מלכו" (במדבר כד,ז). "כל מלכי עמלק נקראין אגג" (רשב"ם). קליפת עמלק היא גסות וגאווה, בבחינת "יודע את ריבונו ומתכוון למרוד בו". לפיכך נקראו כל מלכי עמלק בשם אגג, מלשון גג, המורה על הגבהה והתנשאות.

(לקוטי לוי יצחק)

דרושה קרבת לבבות

"אראנו ולא עתה, אשורנו ולא קרוב" (במדבר כד,יז). מדוע "אראנו ולא עתה"? – מפני ש"אשורנו ולא קרוב", שאין בין בני ישראל קרבת הלבבות כדבעי.

(אמרי כהן)

עצה לדחייה

"לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך"

באחרית הימים" (במדבר כד,יד). אילו לא חטאו ישראל בשיטים בעצת בלעם, היו כל הברכות והנבואות שניבא בלעם על ישראל מתקיימות מייד. וזה הרמז בדבריו: "לכה איעצך" – עצה כזאת, שעלידה "יעשה העם הזה לעמך" את כל אותם הדברים שניבאתי עליהם – רק "באחרית הימים", ולא מייד.

(עיסורי תורה)

זה עצמו הייאוש

"דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל... וקרקר כל בני שת" (במדבר כד,יז). לפי הפשט זה מלך המשיח (רשב"ם). שאלו פעם את בעל חידושי הרי"ם: חז"ל אומרים (סנהדרין צז) "אין בן דוד בא עד שיתייאשו מן הגאולה". והלא איננו מתייאשים, אלא אומרים בכל יום "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח... עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא", ואיך יבוא משיח? השיב: אם אנו סבורים שהמשיח אינו יכול לבוא מפני שאנו זוכרים אותו – אין לך ייאוש גדול מזה.

איבודה זהו תיקונה

"ואחריתו עדי אובד" (במדבר כד,כ). כל אחת ואחת משבע המידות הרעות היא בעלת תוכן מסוים, ולכן אפשר להפוך אותה לטוב. למשל, אפשר להפוך את החסד של הקליפה לחסד של קדושה. אבל קליפת עמלק, שהיא חוצפה והעזה בלי טעם ובסיס, אין לה תיקון, שהרי אי אפשר להפוך חוצפה זו לטוב. אלא איבודה זהו תיקונה.

(שערי אורה)

יום בשבוע	ש"ק י"ד תמוז	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' נצירות פרק ט"ו הל' ערכין וחומין פרק א'	פרק ב"ד	פרק ה"ז	פרק ח. הל' נלאיים פרק א"ז	פרק ג"ה	פרק דח	פרק ט"ו הל' מתנות עניים פרק א'
פרק א' ליום	הל' נלי המקדש פרק ז'	פרק ח	פרק ט	פרק י'	הל' ביאת המקדש פרק א'	פרק ב'	פרק ג'

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

ארץ ישראל מתרחבת

כבוש לעתיד. בנבואת בלעם מתוארת שליטתו של המלך המשיח על העולם (במדבר כד, י"ח): "וּמִחֵץ פֶּאֶתִי מוֹאֵב וְקָרָקֶר כָּל בְּנֵי שֵׁת. וְהָיָה אֲדוֹם יְרֵשָׁה, וְהָיָה יִרְשָׁה שְׁעִיר אֲבִי". גם בספר תהילים (עב, ח) מופיע תיאור דומה: "וַיִּרְדּוּ מִיָּם עַד יָם, וּמִנְהָר עַד אֲפְסֵי אֶרֶץ". אבן-עזרא מפרש

שהמשיח ישלוט על כל העולם כולו: "משול מים הדרומי, הנקרא הים האדום, עד ים הצפוני, הוא ים אוקיינוס, ומנהר היוצא מעדן, שהוא תחילת המזרח, עד אפסי ארץ, שהוא סוף המערב".

האם הארצות שהמשיח ישלוט עליהן ייחשבו חלק מארץ ישראל? הרמב"ם פוסק (הלכות תרומות פרק א, הלכה ב): "ארץ ישראל האמורה בכל

מקום היא הארצות שכובש אותן מלך ישראל או שופט או נביא מדעת רוב ישראל". נמצא אפוא שהארצות שהמשיח יכבוש יקבלו דין של ארץ ישראל.

הרדב"ז אכן מפרש שמלך ישראל שכבש ארצות נוספות על גבולות הארץ המובטחת לישראל, יש להן דין של ארץ ישראל לעניין המצוות התלויות בארץ: "אם נכבש כל ארץ ישראל, ואחר-כך הלך מלך ישראל על-פי בית דין וכבש מקומות, אף-על-פי שאינן מן הארץ שניתנה לאברהם אבינו, יש להן קדושה כשאר ארץ ישראל".

נראה שזו משמעות דברי חז"ל שארץ ישראל תתפשט על כל העולם (ילקוט שמעוני ישעיה רמז תקג). ועוד אמרו חז"ל (שם, יחזקאל רמז שפג): "עתיד הקב"ה להשיב אתכם נוחלים מסוף העולם ועד סופו".

טעימה מהרמב"ם

הרב חיים הבר

לרגל ארבעים שנה לייסוד תקנת לימוד הרמב"ם היומי

או חברותא או כלאיים

"כָּל הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּשָׁנִי מֵיָּמֵי בְּהֶמְהָ אוֹ תִּיהָ פְּאֻחַד, וְהָיָה אֶחָד מֵהֶן מִן טְהוֹרָה וְהַשְׁנִי מִן טְמֵאָה, הָרִי זֶה לִזְכָּר" (הלכות כלאיים טא)

בהלכות כלאיים הרמב"ם מפרט חמישה סוגים של כלאיים: כלאי זרעים - זריעת מינים שונים יחד; כלאי הכרם - זריעת תבואה או ירק סמוך לגפן; כלאי בהמה - הרבעת מינים שונים או עשיית מלאכה בשני מינים יחד; וכלאי בגדים - שעטנז של צמר ופשתן.

מה טעם איסורי כלאיים?

רש"י סבור שכלאיים הם 'חוקים', שאין טעם לדבר, כפי שנאמר "את חקתי תשמרו - בְּהִמָּתֵךְ לֹא תִרְבִּיעַ פְּלָאִים, שְׂדֶךְ לֹא תִזְרַע פְּלָאִים, וּבְגָד פְּלָאִים שְׁעִטְנֹז לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ" (ויקרא יט, ט).

אך הרמב"ן מפרש (שם) שכלאיים נאסרו מפני שהקב"ה ברא את העולם

בצורה מסודרת, בחלוקה למינים, ואילו "המערב כלאיים מכחיש ומערב מעשה בראשית". הרמב"ם כותב (מורה נבוכים ג, לז) בכיוון שונה, שעובדי עבודה זרה נהגו לעשות הכלאה בין מינים, ולכן התורה אסרה זאת. הן הרמב"ם הן הרמב"ן מסכימים שאיסור מלאכה בשני מינים נועד להרחקה מהרבעת המינים.

לספר החינוך טעם אחר לאיסור מלאכה במינים שונים. לכל בעלי-חיים קצב שונה וסגנון ייחודי, וחיבור שני מינים למלאכה אחת מסב להם צער בעלי-חיים. מכאן לומד החינוך גם כאשר לבני-האדם יש להימנע מחיבור שני אנשים לצוות אחד אם הם שונים זה מזה באופן קיצוני.

סובלים מאקזמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות? האם שמעתם על הפטנט הישראלי מִיבִיּוֹם?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181

להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! ניתן למצוא באתר גם קרם פנים וצוואר להדנת העור וצמצום קמטוטים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

כשהכל עולה אנחנו מורידים

עשרות אלפי מבוטחים חוסכים בעלויות הביטוחים כל חודש עם גפן בסד

קולקטיב בריאות

כ-50%

פחות מעלות ביטוח פרטי עם כיסויים רחבים

דמי ניהול בפנסיה

כ-75%

פחות מדמי הניהול הקבועים בחוק

ביטוח משכנתא

כ-50%

פחות מעלות הביטוח בבנקים

divcreative

אל תאבדו זמן וכסף - צרו איתנו קשר >

077.444.7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר

גפן בסד

ביטוח ופנסיה למגזר הערבי

basad.co.il

בריאות | פנסיה | ביטוח חיים | נסיעות לחו"ל | משכנתא

העדות נפרצה

ושוב פונה אליו: "ומי כתב את הגט, הרב או הסופר?".
"הסופר", השיב העד.

"שאלה לי אליך", המשיך הרבי בשאלותיו. "כשהסופר כתב את הגט, הרי עליו להעתיק את הנוסח מספר התורה. האם אתה זוכר מי הוציא את ספר התורה מארון הקודש? האם הדיין הביא את הספר לחדר בית הדין והסופר גלל אותו בסיום הכתיבה, או שזה היה להפך – הסופר הביא את ספר התורה ואילו הדיין גלל אותו בסיום כתיבת הגט? זה פרט חשוב מאוד. נסה להיזכר".

זו הפעם הראשונה שלא הייתה לעד תשובה מן המוכן. "נראה לי שהדיין הוציא את ספר התורה והסופר גלל אותו", אמר בזוירות, ואז טפח על

מרעישות. מכיוון שכך הורה הרבי לזמן כמה מדייני ורבני הסביבה במחוז ביירן-בוואריה, לשבת עימו על המדוכה בצוותא ולהכריע.

סביב השולחן התקבצו רבנים ודיינים ששמים הלך לפנייהם עוד קודם המלחמה. שוב זומנו העדים למתן העדות, לפני כל הרבנים, ונראה היה שעדותם ללא דופי. "על-פי ההלכה האישית מותרת להינשא, על-פי העדות שנתקבלה", אמרו פה אחד.

ואולם הרבי נותר בהנחת ליבו הראשונה. על כף מאזניים אחת עמדה דעתם של כל רבני האזור

"מכל משפחתי נותרתי לבדי בעולם. התגרשתי מבעלי קודם המלחמה, וכעת אני מעוניינת להינשא מחדש ולהקים את חיי מחדש".

זה היה במחנה העקורים פרנוולד שבחבל בוואריה, גרמניה, בשנת תש"ו (1946). נשמות שבורות, יהודים שחבר עליהם עולמם, ניסו להסיח דעת מן העבר ולהתמקד בעתיד. בין שוהי המחנה הזדקרה דמותו של רבי יקותיאל-יהודה אלברשטאם, האדמו"ר מצאנז-קלויזנבורג, שהצית מחדש את ליבם הכבוי של הניצולים ועודד את רוחם העצובה.

עם קומץ יהודים הקים את ישיבת 'שארית הפליטה' ועוד מוסדות, ואף ייסד בית דין צדק, שדן בשאלות הלכתיות סבוכות שהתעוררו אחרי המלחמה, ובין השאר בענייני נשים עגונות, שעקבות בעליהן נעלמו בימי המלחמה.

"זה קרה עוד לפני תחילת המלחמה", פתחה האישיה שהתייצבה לפני הרבי. "נישאתי לבחור ירא שמיים, וכעבור כמה שנים מהחטונה נאלצנו לפרק את החבילה. בעלי נתן לי גט לעיני שני עדים, כדת וכדין".

"חודשים אחדים לאחר מכן פרצה המלחמה הנוראה. הגט אבד, אבל העדים חיים וקיימים ונמצאים כאן. הם יכולים להעיד על מתן הגט בשעתו, כדי שתוכלו להתיר לי להינשא מחדש".

רבי יקותיאל-יהודה האזין לסיפור הנוגע ללב, והורה להזמין את העדים להתייצב בבית הדין. כל אחד מהם הוכנס לבדו לחדר ונשאל מפי הרבי על פרטי מסירת הגט בבית הדין, מי היה הדיין, תאריך הכתיבה ועוד שאלות מפורטות.

עדותם של השניים הייתה מדויקת. "הבט", אמר הרבי לסופר בית הדין. "על-פי דין תורה, שני העדים כשרים ואפשר לקבל את עדותם בלי פקפוק. ובכל-זאת ליבי אומר לי שזו עדות שקר. לדעתי, השניים תיאמו ביניהם את העדות במדויק ורקמו סיפור שלא היה ולא נברא. הם בעצם מבקשים להתיר אשת איש...".

הרבי הורה לזמן אותם לעדות חוזרת. שוב נחקרו הלוחך ושוב, ועדיין לא נראה שום סדק של אי-התאמה בין שני העדים. אך תחושתו הפנימית של הרבי לא חלפה. "בואו מחר שוב", ביקש הרבי.

גם הפעם השלישית לא הניבה תוצאות

תלמוד תורה במחנה העקורים פרנוולד (צילום: גנך קידוש השם) משמאל: הרבי מצאנז-קלויזנבורג (תמונה: יעל סימון)

הרבי הורה לזמן אותם לעדות חוזרת. שוב נחקרו הלוחך ושוב, ועדיין לא נראה שום סדק של אי-התאמה בין שני העדים. אך תחושתו הפנימית של הרבי לא חלפה

מצחו במבוכה, כשראה שהתשובה אינה נושאת חן בעיני הנוכחים. "רגע, איך שכחתי? ברור שהסופר הוציא את הספר והדיין גלל אותו בסיום המעמד. כן, ודאי שכך היה!".

שתיקה מביכה השתררה באולם. העד הבין שהסתבך והשפיל את עיניו בבושה. השאלה כמובן נועדה רק לבלבל אותו, שכן הגט כתוב בארמית ואינו מועתק מספר התורה...

רבי יקותיאל קם ממקומו וסטר על לחיו של העד. "שקרן, חצופ ופז פנים! בוש והיכלם על שרצית להתיר בשקר ובכזב אחד האיסורים החמורים בתורה!".

(על-פי 'המבשר')

ועל הכף השנייה דעתו של הצדיק. הכול יודעים שהרבי הוא איש קדוש, אך התורה לא בשמיים היא ואי-אפשר לפסול עדות בלי עילה מבוססת.

שקט מעיק השתרר בחדר בית הדין. דקות ארוכות שקע הרבי בשרעפים. "הכניסו את אחד העדים", אמר פתאום.

העד נכנס זקוף קומה והתקרב אל הרבי, שנעץ באיש את עיניו היוקדות. "אמור לי, אתה היית נוכח בשעת מתן הגט?", שאל הרבי, כאילו זו הפעם הראשונה שהאיש מתייצב לפניו.

"כן, בוודאי", השיב העד.

"אהה", מהנהן הרבי בראשו, משתתק לרגע

יוסף מנחם עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

0548657752

ההחזרים החודשיים שלך אחרי מחזור משכנתא

ההחזרים החודשיים שלך לפני מחזור משכנתא

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

SUMMER VIBES

הקיץ הזה מתקדמים לנעם 2
 ונהנים משפע מים חמים וקרים
 בלחיצת כפתור
 עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

מוקד הזמנות:
077-2304757

רציתי לשאול

עם הרב משה אקסלרוד
 שליח הרבי ומנהל בית חב"ד בעתלית

איך אפשר להאמין שהכול לטובה כשקורים דברים קשים ומצערים?

ולאחר מכן התברר שבכך ניצל רבי עקיבא משודדים שהיו עלולים לקחתו בשבי. אמר על כך: "כל מה שעושה הקב"ה - לטובה הוא עושה".

כמורכן מסופר על רבי נחום איש גמזו, שנשלח אל הקיסר ועימו תיבה מלאה אבנים טובות. במלון גנבו ממנו את היהלומים ומילאו את התיבה עפר. אמר רבי נחום: "גם זו לטובה". אחר כך התברר שדווקא עלידי העפר התחוללו פלאים ששימחו את הקיסר הרבה יותר מהאבנים הטובות, ודווקא בזכות זה הוכתרה השליחות בהצלחה.

איננו יכולים לדעת חשבונות שמיים, ואין לנו היכולת לראות את התמונה הרחבה. לכן ברור שאין בכוחנו לשפוט בשכלנו הדל את מעשי הבורא. אנו מאמינים ש"צדיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו" (תהילים קמה, יז), ושכל מה שקורה לנו לטובתנו הוא.

אמונה זו מבוססת על ההכרה שיש בעל בית לעולם, המשגיח על כל ברואיו, והוא טוב בתכלית, כמו שנאמר (תהילים כה, ח) "טוב וְיֵשֶׁר ה'". ממילא ברור שכל מה שקורה לאדם הוא באמת טוב.

לפעמים אנו זוכים לראות את הטוב שצומח מדברים שנראו לנו בשעתו רעים. אדם פוטר מעבודתו והיה בטוח שחייו נהרסו, ולימים התברר שבעקבות הפיטורים פנה לאפיק פרנסה אחר, שהעניק לו שכר גבוה הרבה יותר וגם סיפוק רב יותר. לא מכבר פורסם על חייל שנפצע בעזה, ובבדיקות שנעשו לו התברר שמקנן בגופו גידול מסכן חיים, ובזכות הגילוי המוקדם ניצלו חייו.

הגמרא מספרת על רבי עקיבא שיצא לדרך ועימו חמור, תרנגול ונר. בלילה נטרפו החמור והתרנגול וכבה הנר,

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
 רב אזורי, עומר

לימוד נגינה לילדים

רבים מהאחרונים מתירים לעוסק בנגינה לנגן בדבר שהוא לצורך מצווה, כגון שמחת חתונה (למתירים לפני ראש חודש אב), שבע ברכות, מילה, פדיון הבן ואפילו סיום מסכת. הכוונה שגם אם אין השואל וקהילתו נוהגים לשלב נגינה בכל אחת מהשמחות הללו, עדיין מותר לדעתם לעוסק בנגינה לנגן בעבור בני קהילה המתירים זאת.

באשר להשמעת נגינה שאינה לשם שמחה כלל, אלא כמוזיקת רקע או כציון יציאה להפסקה - מורי ורבי הרב שניאור גרליק ז"ל, רבו הראשון של כפר חב"ד, התיר זאת בקייטנות עד לפני ראש חודש אב.

מקורות: שו"ע או"ח סי' תקנא ס"ב, ביה"ל ד"ה ממעטים. נטעני גבריאל, הל' בין המצרים פט"ו סי' פסקי תשובות שם ס"ק יג"ד. שו"ת יחווה דעת ח"א סו"ס מה, ושי"ג ילקוט יוסף הל' ארבע תעניות (מהדורת תש"פ) סי' תקנא סי"ג (לגבי ימי הספירה, ראה פסקי תשובות סי' תצג ס"ק ה, ובלקוטי שיחות כרך לו עמ' 122-123).

שאלה: האם מותר לשלוח ילדים לחוג נגינה בימי בין המצרים?

תשובה: כתבו הפוסקים שבין המצרים אסור לנגן בכלי זמר, כי זה מעורר שמחה, והימים האלה הם ימי אבל.

מי שמתפרנס מנגינה אינו רשאי לנגן באירועים שבהם משתתפים יהודים, כי בכך הוא מכשיל אותם בדבר אסור. אך לפני גויים הוא רשאי לנגן כדי פרנסתו (ויש שהחמירו בזה מראש חודש אב).

לימוד נגינה מותר, הן לתלמידים הן למורה, מפני שהנגינה הזאת לא נועדה לשם שמחה אלא התלמידים מרוכזים בלימוד. הדבר מותר הן לילדים הן למבוגרים (וזאת עד השבוע שחל בו תשעה באב). חזרות להופעות אסורות, והפסקה של שלושה שבועות בכיצוע חזרות אינה פוגמת בדרך כלל בכושר הנגינה.

תקציר: גִּדְעוֹן וּמוֹנִבּוֹ מְקַבְּלִים הַחֲלָטָה אֲמִיצָה: הַלִּילָה לֹא נָתַן תְּנוּמָה לְעַפְעָפֵינוּ; נִצָּא לְרוֹקֵן פְּגִזִּים מִכֶּפֶה הַבְּלִיסְטְרָא!

מְשֻׁלֹחַ מְנוֹת מִן הַשָּׁמַיִם

שְׁקִיּוֹת הָאֶכָל הַשְּׁחֹרוֹת! אִישׁ לֹא יֵשִׁים לֵב אֲלֵיהֶן שָׁם.

"וְיָמָה נַעֲשֶׂה עִם שׁוֹמֵר מַחֲסַן הָאֶכָל, גִּיּוֹס הַרְשָׁע?", הִקְשָׁה מוֹנִבּוֹ בְּהִגִּיּוֹן, וּגִדְעוֹן לֹא יָדַע לומר 'תְּרוּץ' נְאוֹת עַל הַקְּשִׁיָּה. "אֵין לָנוּ בְּרָרָה אַחֶרֶת. הִבָּה נִרְדֶּה", הִצִּיעַ, "וְנִרְאֶה, אוֹלֵי נִרְדֶּם עַל מַשְׁמֶרְתוֹ?".

הֵם יָרְדוּ בִּזְהִירוֹת בַּסֵּלֶם, עֲמָסוּ עַל זִרְעוֹתֵיהֶם מִן אֲבָנֵי הַפָּגִז הַכְּבִדוֹת, וְהִתְקַדְּמוּ בַּשְּׁפִיפָה אֶל עֶבֶר מַחֲסַן הָאֶכָל הָעֵנֶק. לָבָם נָתַר מִשְׁמַחָה, בְּרֹאוֹתָם כִּי בְדִיִּק כֶּאֱשֶׁר אָמַר גִּדְעוֹן בֵּן הַיָּהּ. גִּיּוֹס, הַשׁוֹמֵר הַנֶּאֱמָן, הָיָה שְׂרוּעַ עַל מַפְתָּן הָאֶהָל, נוֹחַר בְּקוֹל. קִנְזוֹ יָזַן מֵלֹא לְמַחְצָה שָׁנָה לְצִדּוֹ הַסִּבִּיר אֶת הַתּוֹפְעָה. הֵם חָלְפוּ מַעְלֵיו בִּזְהִירוֹת, מִתְאַפְּקִים שְׁלֹא לְהַעֲנִיק לוֹ בַּעֲיִטָּה, כְּבַעֲיִטָּה הִיא שְׁהַעֲנִיק בַּשְּׁעֵתוֹ מְרֹדְכִי לְהֶמֶן, בְּמַצֵּב דּוּמָה. הֵם הִחְבִּיאוּ אֶת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר הִבִּיאוּ עִמָּם מֵאֲחוֹרֵי שְׁקִיּוֹת הָאֶכָל וּמִהֶרֶוּ לְשׁוּבָה עַל עַקְבוֹתֵיהֶם, כְּדִי לְהִבִּיא עוֹד אֲבָנִים, כְּשֶׁהֵם חוֹלְפִים שׁוֹב מַעַל גִּיּוֹס, בְּשִׂיא הַזְּהִירוֹת.

הַכֶּף הַתְּרוֹקֵנָה וְהַלֶּכָה, וְעַל כָּל אֲבָן נּוֹסֶפֶת הַיָּלְדִים מִתְחַבְּטִים בַּסֶּפֶק הַמַּעֲנָה: לְזֹקֵק הַחוּצָה אוֹ אוֹלֵי מִסְפִּיק וְדִי. לֹא הָיָה מָה לְקַנֵּא בַּשְּׁנֵי הַנְּעָרִים הָאֲמִיצִים, שֶׁעָמְדוּ לִפְנֵי הַתְּלַבְּטוֹת לֹא קָלָה בְּכָלֵל. מִחַד גִּיּוֹסָא, כָּל אֲבָן שֶׁיִּסְלְקוּ מִן הַכֶּף, הִיא אוֹלֵי הַצֵּלָה נִפְשׁוֹת נּוֹסֶפֶת לְיִקְרִיָּהֶם

שֶׁבַּעִיר הַנְּצוּרָה. מֵאִידֶה גִּיּוֹסָא, אֲסוּר לָהֶם לְרוֹקֵן הַכֵּל, כִּי אִזּוֹ, כֶּאֱשֶׁר יִמְשְׁכוּ בְּבִקּוֹר הַרוֹמָאִים בְּחַבְלִים אֶת הַכֶּף, לְקִרְאָת הַיָּרִיָּה הַגְּדוֹלָה, יַחוּשׁוּ הַרְשָׁעִים מִיָּד כִּי הַכֶּף אֵינָה כְּבִדָּה דְּיָהּ וַיִּגְלוּ אֶת הַתְּרִמִּית!

רַק בַּשְּׁעָה הַשְּׁלִישִׁית לַפְּנוֹת בִּקּוֹר הָאִיר הָרַעִיּוֹן בְּמוֹחוֹ שֶׁל מוֹנִבּוֹ, שֶׁקֶפֶץ עַל מְקוֹמוֹ בְּמִרְוַמֵי הַכֶּף, מֵרֵב הַתְּרַגְּשׁוֹת וְכַמְעַט נָפַל הַחוּצָה.

"אֲנַחְנוּ נִרְוֹקֵן אֶת כָּל הַכֶּף!", הִכְרִיז בְּלֹהֵט, כּוֹבֵשׁ בְּכוֹחַ אֶת קוֹלוֹ הַמִּתְלַהֵב. "לֹא נִשְׁאִיר אֶפְלוֹ אֲבָן אַחַת!"

"מָה? אִיךָ? אֲבָל הֲרִי..."

"אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְמִלֵּא אֶת כָּל הַכֶּף בַּשְּׁקִיּוֹת הַשְּׁחֹרוֹת, גְּדוּשׁוֹת הַפְּרוֹת הַטּוֹבִים!", וְרוֹחוֹ פָּנִיו שֶׁל מוֹנִבּוֹ. "מְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת מִן הַשָּׁמַיִם... אִיךָ לֹא חֲשַׁבְנוּ עַל זֶה קִדְמָה?".

רַק הַכּוֹכָבִים נִצְצוּ מִמַּעַל כֶּאֱשֶׁר הַתְּרוֹמְמוֹ הַיָּלְדִים מַעַל מִשְׁכָּבָם, הַסִּיטוֹ אֶת כֶּנֶף אֶהָלָם וַיִּצְאוּ לְאַפְלַת הַלִּילָה, לְעֶבֶר הַיַּעַד, הַבְּלִיסְטְרָא.

מוֹלֶם הַתְּנַשָּׂא הַסֵּלֶם הַגְּבוּהָ, נִשְׁעַן בְּרֹאשׁוֹ עַל הַכֶּף הָעֵנֶקִית הַנְּטוּיָה אֶל־עַל, כְּלָפִי הַשָּׁמַיִם. גִּדְעוֹן טָפַס רֹאשׁוֹן וּבַעֲקֻבוֹתָיו מוֹנִבּוֹ. הִכִּי מִפְּחִיד הָיָה הָרָגַע הַזֶּה, שָׁבוּ עֲלֵיהֶם לְשִׁמְט בִּזְהִירוֹת אֶת רִגְלָהּ מִן הַסֵּלֶם, לְהַצִּיגָה עַל דִּפְן הַכֶּף, וְאִזּוֹ לְהִטּוֹת אֶת כָּל הַמִּשְׁקָל קְדִמָּה וְ... לְהַתְּגַלְּגֵל פְּנִימָה, אֶל תּוֹךְ הַכֶּף הַרְחֵבָה. כָּל זֹאת כְּשֶׁבִּינָה וּבִיּוֹן הַקְּרָקַע מִפְּרִידוֹת כְּעֶשְׂרִים אֲמוֹת גְּבוּהָ!

הֵם מִצְּאוּ עֲצָמָם שְׂרוּעִים עַל מַצָּע נִקְשָׁה, הַמֵּרְכָב

מִמַּאוֹת 'פְּגִזוֹ' אֲבָן שְׁחֹרִים וְעִגְלָגְלִים. כָּל אֶחָד כֶּה - נִרְעַד גִּדְעוֹן לְמַחְשָׁבָה - עֲלּוֹל לְהִיט הַפָּגִז שֶׁיִּפְּעֶה, חֵס וְחִלְלִיָּה, בְּאֶבָא, אוֹ אֶמָא, אוֹ בְּכָל יְהוּדִי אַחֵר בִּירוּשָׁלַם. הוּא הַתְּרוֹמֵם בְּנִחְשׁוֹת וְתַפְס בְּאֲבָן הַרְאשׁוֹנָה שֶׁנִּקְלָעָה לִידוֹ וְהַשְׁלִיכָה הַחוּצָה. אַחַת פְּחוֹת, הַתְּנַחֵם, וּפְנָה אֶל הַבָּאָה בַּתוֹר. הַחוּצָה!

מוֹנִבּוֹ עָשָׂה כְּמוֹהוּ, וְכֵן, בְּמִשְׁוֹ כֶּה דַּקּוֹת הַשְּׁלִיכּוֹ אֲבָנִים הַחוּצָה אֶל עֶרְמָה שֶׁהִלְכָה וּגְבִהָה לְמִטָּה. וְאִזּוֹ נִעְצַר מוֹנִבּוֹ וְלַחֵשׁ בְּבִהְלָה. "רָגַע, לֹא חֲשַׁבְנוּ מָה יִקְרָה כְּשֶׁיִּצְעֲנוּ הַרוֹמָאִים בְּבִקּוֹר וַיִּרְאוּ אֶת הָאֲבָנִים לְמִטָּה. הֵם יִבִּינוּ מִיָּד שֶׁמִּישָׁהוּ 'טַפֵּל' בְּכֶף! חוּץ מִזֶּה, הֵם יִשׁוּבוּ וַיַּעֲלוּ אֶת הַכֵּל אֶל הַכֶּף וַיִּוִּרִידוּ אֶת כָּל עַמְלָנוּ לְטִמְיוֹן!"

זוֹ הָיְתָה בְּאֵמַת בַּעֲיָה קִשָּׁה. גִּדְעוֹן קִמַּט אֶת מִצְחוֹ, חָשַׁב בְּמִרְץ וּלְפַתַּע אוֹרוֹ עֲנִיּוֹ. "נִחְבִּיא אֶת כָּל הָאֲבָנִים שֶׁזָּרְקְנוּ בְּמַחֲסַן הָאֶכָל! מֵאֲחוֹרֵי אֶלְפִי

דְּבַר הַתּוֹרָה שְׁלִי לְאַלְפֵי אַרְיָה?

בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעַ מִתְּנַבֵּא בַלְעָם עַל עַם יִשְׂרָאֵל וְאוֹמֵר: "כֶּרַע שֹׁכֵב כְּאִרִי וּכְלָבִיא, מִי יִקְיָמֵנו". בַּלְעָם מַשְׁוֶה אוֹתָנוּ לְאַרְיָה חֲזָק, אֲלָא שֶׁעֲכָשׁוּ הוּא כּוֹרֵעַ עַל הָאָרֶץ וְשׁוֹכֵב. כַּעַת אֵין הוּא מִפְּגִין עֲצָמָה וְאִינוּ מְטִיל אִמָּה עַל כָּלָם. כֶּכָּה אֲנַחְנוּ בְּגִלּוֹת. הַ'אַרְיָה' בְּתִרְדָּמָה, שׁוֹכֵב עַל הָאֲדָמָה.

אֲבָל יֵשׁ פֹּה גַם נִקְדַּת אוֹר. אֶפְלוּ בְּזִמְן הַגִּלּוֹת עֲדִין אֲנַחְנוּ נִמְשָׁלִים לְאַרְיָה. לֹא נִפְלְנוּ עַל הָאָרֶץ בַּחֲסֵר אוֹנִים, אֲלָא כֶּרַעֲנוּ כְּמוֹ אַרְיוֹת. הַ'אַרְיָה' הוּא שֶׁהַחֲלִיט לְכַרֵּעַ עַל בְּרִכּוֹ, וְלֹא כּוֹחַ אַחֵר הַכְּנִיעַ אוֹתוֹ. יִשְׂרָאֵל נִחְשָׁבִים לְתַקִּיפִים וְחֲזָקִים גַּם בְּזִמְן הַגִּלּוֹת. לְגוֹיִים אֵין שְׁלִיטָה עֲלֵינוּ.

הַהֲלָכָה קוֹבַעַת שְׂאִין לְאֹדָם יְכַלֵּת לְשַׁלֵּט עַל אַרְיָה. אִי־אֶפְשָׁר לְהַפִּךְ אוֹתוֹ לְחֵית מַחְמַד מְאֻלָּפֶת, מִשּׁוֹם שֶׁאִי־אֶפְשָׁר לְהִיט 'בַּעַל בֵּית' שֶׁל אַרְיָה. הוּא תְּמִיד חֲזָק וְאֵין אֶפְשָׁרוֹת לְהַשִּׁיג שְׁלִיטָה עֲלָיו.

וְכֵאֵן מִתְעוֹרֶרֶת שְׂאֵלָה עַל הַגִּלּוֹת: אִם עַם יִשְׂרָאֵל הוּא כְּמוֹ אַרְיָה, כִּיצַד יִתְכַּן שְׂגוֹיִים שׁוֹלְטִים עֲלָיו?

אֲלָא שְׁוֶה רִצּוֹן הַבוֹרָא. אֲבָל חֲשׁוֹב לְשִׁים לֵב - בַּשְּׁעָה שֶׁאֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּמַצֵּב שֶׁל 'כֶּרַע שֹׁכֵב' בְּגִשְׁמִיּוֹת, בַּעֲנִינֵי הַעוֹלָם, הֲרִי שֶׁבְּכָל הַקְּשׁוֹר לְתוֹרָה וּלְמִצְוֹת, אֵין לְגִלּוֹת שׁוֹם שְׁלִיטָה עַל יְהוּדִי, וְאֵין שׁוֹם דְּבַר שְׁמוֹנֶע מִמֶּנּוּ לְעִבֹד אֶת הַשֵּׁם וּלְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתָיו.

אֲדַמּוּר הַרְשָׁב (רַבִּי שְׁלוֹם־דּוֹבֶעֶר) מְלִיבִּאָוּיטְשׁ הַכְּרִיז: "רַק הַגּוֹפֵן הַיְּהוּדִי נִמְסֵר לְגִלּוֹת וּלְשַׁעֲבּוֹד הַמַּלְכוּיּוֹת, אֲבָל הַנִּשְׁמָה הַיְּהוּדִית לֹא שְׁלָחָה לְגִלּוֹת וְלֹא נִמְסְרָה לְשַׁעֲבּוֹד הַמַּלְכוּיּוֹת. עֲלֵינוּ לְהַכְרִיז גְּלוּי לְעִיר כָּל, שֶׁבְּכָל הַקְּשׁוֹר לְדִתָּנוּ, הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת וּמִנְהַגֵי יִשְׂרָאֵל - אֵין לְזָרִים שׁוֹם סְמִכּוֹת, וְאֵין כּוֹחַ בְּעוֹלָם שְׁיִיכָל לְשַׁנּוֹת בִּזְהַ מִשְׁהוֹ".

(עַל־פִּי לְקוּטִי שִׁיחוֹת, כֶּרֶךְ ב', עַמ' 337)

מה רבו מעשיה' ה' שלושה לבבות

הוא נראה מוזר, ועד היום חוקרים בעל-חיים מגלים להפתעתם דברים חדשים אצל התמנון. כן, אנחנו מדברים על היצור הימי המשנה, בעל שמונה הזרועות, ומכאן שמו - תמנון.

התמנון הוא יצור חכם מאוד. הוא יודע ללמד דגרים חדשים ולפתור בעיות מסובכות.

הוא חסר חליות, כלומר בלי עצמות. עכדה זו מקנה לו גמישות רבה מאוד. תמנון יכול לעבור דרך סדק צר, בגדל פיו בלבד.

אבל הזרועות שלו חזקות. בקצות הזרועות יש קמין 'כפתורים', שיכולים להצמד לטרף, וכמו כן הם מסייעים לתמנון לזחל על סלעים ואלמגים. התנועה שלו במים נעשית בכוח הסילון - הוא מתיז סילון מים חזק, ודוחף את עצמו קדימה במהירות של עד חמשה-עשר קילומטרים בשעה!

כאשר תמנון נרדף על-ידי טורפים, הוא פולט ענן כהה של דיו, מתוך שק דיו שקיים בגופו, ובעזרת ה'מסוף' מעור את האויב ונמלט על נפשו. התמנון גם עשוי לשחרר רעל ולפגוע בתורף.

אבל עכשו בא הדבר המפתיע ביותר: לתמנון שלושה לבבות! לב אחד מזרים דם לכל גופו, ועוד שני לבבות טנים ממנים על אספקת הדם לזימים - איברי הנשימה של התמנון. ועוד דבר מעניין - הדם של התמנון כחל.

ואם הטורף הצליח לתפס זרוע של התמנון, הוא יגלה במהרה שנשאר עם הזרוע בלבד. התמנון יכול לנתק את הזרוע, להשאיר אצל הטורף ולהמלט, וזו תצמח מחדש במהירות.

מיון התמנון הקטן ביותר הוא בגדל של סנטימטר אחד בלבד, והתמנון הגדול ביותר יכול להגיע ליותר משישה מטרים.

איור: מרדכי איזנשט

מאת: דניאל גורדון

הגומר לחיבים טובה

12

תקציר: בעוד משלוח התה של ר' הירש ובנו ר' סנדר מחבא באסם, דוקא המשלוח של הפלשין עצמו נתפס במעבר הגבול והחרם בידי ממשלת רוסיה

יש מי שפשע מריבה או כעס פולטים מלות קללה על האילת. צריך לדעת שהדבר אסור. אם מקללים בשם השם - האסור חמור עוד יותר. צריך להתגבל להמנע מקללות בשום צורה שהיא.

הלכה
בשבוע

ובנאמנות. פתאום אין גניבות וחבלות באתרי הבנייה. אנשים אינם פוחדים להכניס פועלים הביתה. גם לקבלנים זה התחיל להשתלם.

שקט, כאן בונים. הפועלים החרדים בולטים יותר ויותר בעת האחרונה במתחמי הבנייה. הקבלנים מגלים אותם ופשוט נהנים קבלן סיפר לי שראה את הפועל החרדי שלו עובד בלי הפסקה, וביקש ממנו לעצור להפסקה. הפועל אמר לו: "אתה משלם לי על השעות האלה, ולא רציתי לעשות הפסקות על דעת עצמי, כי יש פה חשש גזל". הקבלן היה בהלם למשמע מושגים שלא שמע מעולם.

מתנת השבת. יש לי חבר, קבלן שאינו שומר מצוות, שהתחיל להעסיק פועלים חרדים. בעבר היה עובד גם בשבתות, אבל עם פועלים חרדים מובן שאין זה אפשרי. החליט להצטרף אליהם ולשמור שבת. כיום אין הוא מפסיק להודות על המתנה שקיבל. הוא אמר לי שאינו מבין איך עד היום לא הכיר את המתנה ששמה שבת.

קידוש השם. עובד חרדי חש אחריות גדולה, כי הוא מרגיש שבהתנהגותו הוא מקדש שם שמייס או חלילה להפך. היה פרויקט שלצערי הפסדתי בו הרבה כסף. היו שהמליצו לי לחתוך ולצאת, אבל הבנתי שכאדם חרדי אסור לי לעשות דברים כאלה. סיימתי את הפרויקט עד הסוף, אף-על-פי שהמשך העבודה גרם לי הפסד.

יישוב הארץ. חשיבותה של מצוות יישוב ארץ ישראל נותנת לנו 'דרייב' גדול בעבודה. בפרט בימים האלה, כשאנחנו מבינים את ערכו של פועל יהודי.

תופעה מתרחבת: פועלי בניין חרדים

בעקבות טבח שמחת תורה זינק הביקוש לעבודה עברית בבנייה. קבלן חרדי הקים מיזם שמגייס חרדים לעבודה, והקבלנים אינם מפסיקים להודות לו

"פתאום הבינו את ערכו של פועל יהודי, שבא לעשות את עבודתו בנאמנות". טלר

עובדים במתחם ביטחוני, עם צוות של פועלים חרדים ודתיים.

פרנוסע. אחרי הטבח הקמתי את מיזם 'פרנוסע', ובמרכזו אתר מושקע מאוד, שמנגיש את כל המידע שיהודי חרדי צריך לדעת קודם שהוא נכנס לתחום. לצערי, ערבים פרצו את האתר וכתבו בענק: 'כל מה שתבנו - ייהרס'. טרם הצלחנו לשקם את האתר, אבל אנחנו ממשיכים בכל דרך לעודד את ההשתלבות בעבודות הבנייה, וכך מסייעים הן לפרנסה הן למצוות יישוב הארץ.

ביקוש. שילבתי פועלים חרדים רבים בחברות בנייה. הייתי שותף לפתיחת קורסים במכללות, ולחיבור בין גופי מימון שונים. בכל הערים החרדיות, ובהן בני-ברק, ירושלים, בית שמש ועוד, יש עלייה גדולה בכניסת פועלים חרדים לתחום הבנייה.

עבודה עברית.

פתאום הבינו את ערכו של פועל יהודי, שבא לעשות את עבודתו ביושר

תעודת זהות. משה-אריה טלר, בן 26, חסיד סאטמר, יליד בני-ברק, שבה הוא מתגורר. נחשב גורם מרכזי בחשיפה של פועלי בנייה חרדיים לחברות בנייה ישראליות. אחרי טבח שמחת תורה זינק הביקוש לפועלים יהודים. טלר הבין את הפוטנציאל והשאר היסטוריה.

אהבת הבנייה. מילדותי אהבתי לבנות. נהניתי מאוד להרכיב ולפרק. כל יצירה שקשורה בבנייה גרמה לי סיפוק. אחרי החתונה היו לי כמה הצעות עבודה, ודווקא זו הקשורה לבנייה קסמה לי.

קביעות עיתים. בחסידות סאטמר שמים דגש על הבאת פרנסה הביתה, גם עלידי עבודת כפיים. לכן הרגשתי נוח לגשת לעבודת בנייה. עם זה אני מקפיד מאוד על קביעות עיתים לתורה מדי יום, וגם מפנה חלק מהכנסותיי לענייני תורה ומצוות.

קבלן. התחלתי בעבודות חשמל ואינסטלציה וכל המסתעף. בהמשך עברתי לשיפוצים קטנים, עד שנעשיתי קבלן. אך גם כיום אני מוסיף לעבוד בידיים. אני אוהב את זה. מי שבונה ומחובר לתחום, יבין את דבריי.

חרדים לבנייה. במרוצת השנים קיבצתי סביבי פועלים חרדים רבים, והתוצאות היו גלויות לעיניים. אמינות, מסירות, מקצועיות ואחריות - בכל שלב. בימים האלה אנחנו

הפועלים החרדים בולטים יותר ויותר במתחמי הבנייה

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרויות
מהזדרזות